

[Skjærbæk.]

derigennem gives flere Muligheder for en Ferietilværelse, som er behageligere, end hvis Ferien falder i den mørke, kolde Aars-tid, men jeg vil gerne gøre den Bemærkning hertil, at hvis man følger dette Princip, saa kan man efter min Opfattelse ikke komme saa vidt med Feriereglerne, som man er gaaet i det Lovforslag, der her foreligger til Behandling.

Jeg skal først, som det ogsaa er nævnt af andre Ordførere, gøre opmærksom paa, at det danske Lovforslag er betydelig mere vidtgaende end det Konventionsudkast, som paaberaabes i Bemærkningerne til Lovforslaget. I dette kræves der 1 Aars sammenhængende Tjeneste i samme Virksomhed for i det hele taget at faa Ferieret, men ser vi paa det nyeste Udkast til Lovbestemmelser paa dette Omraade, nemlig det som Bilag 5 aftrykte svenske Udkast, vil man se, at der ogsaa dér foretages en vis Begrænsning, idet der staar, at en Arbejder har, naar mindst 4 Maaneder er forløbet fra det Tidspunkt, hvor han tiltraadte sit Arbejde hos Arbejdsgiveren, Ret til Ferie med Løn med 1 Dag for hver Maaned Ansættelsen har været.

Jeg kunde ønske straks i denne Sammenhæng at gøre opmærksom paa, at der er føjet en vigtig Regel til i det svenske Forslag, som jeg for mit Vedkommende ogsaa vil anbefale, nemlig den, at hvis Ansættelsen er at betragte som Bibeskæftigelse, berettiger den ikke til Ferie med Løn. Der kunde maaske være Grund til at overveje, om man ikke ogsaa skulde foretage den Indskrænkning, som ligeledes er gjort i det svenske Udkast, at Lovens Regler ikke faar Anvendelse i Tilfælde, hvor den Arbejder, det drejer sig om, er ansat hos Ægtefælle, Forældre eller Adoptivforældre, Børn eller Adoptivbørn, og maaske ogsaa gøre det til en fast Regel, at den, der udelukkende lønnes gennem Andel i Udbyttet, heller ikke falder ind under Regelen.

Jeg vil gerne til disse Bemærkninger føje den Udtalelse — et Forhold, som ogsaa de tidligere Ordførere har været inde paa —, at vi her er inde paa et Omraade, hvor man ad Frivillighedens Vej er naaet vidt. Det har været ganske interessant at gøre sig bekendt med de Bilag, som følger med Lovforslaget, fordi de saa tydeligt viser, hvor langt man kan komme ad Frivillighedens Vej. Jeg betænker mig ikke paa at sige, at vi i Danmark ad Frivillighedens Vej er naaet videre, end man er naaet andre Steder, hvor man har haft en Lov til at bestemme det. Derfor

tror jeg, at man ved Behandlingen af Lovforslaget skal overveje, om der ikke paa visse Punkter skal gives et større Spillerum for Forhandlinger og Afgørelser mellem de interesserede Parter indbyrdes, saaledes at Lovforslaget i det hele taget faar mere smidige Regler end de foreslaaede.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at Omkostningerne ved den Ferieordning, der her er foreslaaet, ingenlunde bliver ringe. Jeg har hørt Opgivender fra forskellige Sider om, at Merudgiften hertil anslaaes til 15—20 Mill. Kr. om Aaret, eller maaske endnu mere. Denne Omkostning maa jo bæres af det samlede danske Samfund, idet den vil medføre en Fordyrelse af de Arbejdspræstationer, som skal ydes af dem, der faar den forøgede Ferie, og man vil vel nok i disse Tider kunne stille det Spørgsmaal: Har vi Raad til at gaa videre ad Lovgivningens Vej, saaledes som det her er foreslaaet, og tage saa langt et Skridt, som her er foreslaaet?

Jeg vil i øvrigt gerne gøre nogle Bemærkninger til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget og først sige, at der fra vor Side intet er at indvende imod, at man fastslaar 12 Dage som en passende Ferie i Forhold til et helt Aars Arbejde, altsaa 1 Feriedag for hver Maaneds Arbejde. Om Lovforslaget har fundet det rette ved at sige, at der kan tages Hensyn til saa smaa Perioder som 6 Arbejdsdage, skal jeg henstille til nærmere Overvejelse i det kommende Udvalg. Jeg gør ogsaa paa dette Punkt opmærksom paa det svenske Forslags Bestemmelse, som siger, at Ret til Ferie med Løn foreligger kun for de Kalendermaaneder, i hvilke Arbejderen for Arbejdsgiverens Regning har udført Arbejde mindst 18 Dage. Der er nemlig den Ting at sige, at jo kortere Perioder man giver Ferieret for, des større bliver de tekniske Vanskeligheder ved at gennemføre Loven. Paa den anden Side vil man i samme Omfang, som man kommer ind paa at give Ferieret i Forhold til ganske korte Perioder, ogsaa vække Kritikken. Det vil naturligvis i særlig Grad ske, hvis de Personer, man skal give Ferieret, er Personer, som i Kraft af selve deres Arbejde har mere end nok af Ferie, fordi deres Arbejde er sæsonbestemt. Jeg skal siden komme lidt nærmere tilbage til dette.

Maa jeg til § 1 i øvrigt sige, at der nævnes som undtagne Personer de Personer, der henhører under Lovgivningen om Statens Tjenestemænd. Jeg gaar ud fra, at man er enig om, at det ogsaa gælder Per-